

Okul Öncesi Eğitimde High Scope Modeli

Hüseyin Kotaman¹

Öz

Bu çalışma da okul öncesi eğitim alanında Amerika Birleşik Devletleri'nde geliştirilmiş bir sistem olan High Scope incelenmiştir. Bu doğrultuda High Scope'un ortaya çıkış koşulları, eğitim anlayışı, uygulanan müfredat ve günlük program, öğretmenlerinin sahip olması gereken özellikler ve yerine getirmeleri gereken sorumlulukları ve High Scope'un değerlendirme sistemi açıklanmıştır. High Scope Piaget'in yapısalcı kuramı temelinde çocuğun etrafındaki nesnelere ve insanlarla kendi ilgileri doğrultusunda ilişkiye girerek bilgiyi yapılandırmasını amaçlamaktadır. High Scope'un bir başka önemli hedefi de olumsuz sosyo-ekonomik koşullardan gelen çocukları anahtar deneyimler doğrultusunda yetiştirerek onların ilköğretime kendilerinden daha avantajlı koşullarda yaşayan yaştaşlarıyla eşit koşullarda başlamalarını sağlamaktır. Çalışmada High Scope'un ülkemiz okul öncesi sistemi dahilinde değerlendirilmesine de yer verilmiştir.

Anahtar Sözcükler: High Scope, olumsuz koşullardan gelen çocuklar, okul öncesi eğitimi.

High Scope Model in Early Childhood Education

Abstract

Purpose of this study is to examine High Scope early childhood education system which was developed in USA. Accordingly historical reasons underlied the development of High Scope, systems' educational theory, its' curriculum and daily program routine, teachers' characteristics and their responsibilities and High Scope's evaluation system are defined. High Scope system base on Piaget's constructivist theory. In this liberal educational system child learn through invent and construct the knowledge through the interaction with objects surrounding him while he is communicating about his interaction with other people around him. High Scope also aim to educate children who are coming from economically disadvantage families and to develop their school readiness for elementary school. Thus they can start elementary school as ready as their middle and upper class peers. Possible implications of High Scope for Turkish early childhood education system were discussed.

Keywords: High Scope, disadvantage children, early childhood education.

Giriş

İkinci dünya savaşından sonra Amerika Birleşik Devletleri politik, ekonomik, kültürel ve toplumsal olarak egemen bir güç haline geldi. Buna rağmen 1950'lilerin ortalarından itibaren bu zengin ve refah içindeki ülke için utanç kaynağı oluşturacak yoksulluk hatta açlık görüntülerinin de toplumda yer aldığı özellikle çocukların yoksulluk kurbanı olduklarına dikkat çekilmeye başlandı. Bu dönemde ABD'de erken dönem çocuk eğitimi yoksullukla mücadele yöntemlerinden biri olarak görülmeye başlandı. Man-

tık basitti, sosyo-ekonomik ve kültürel olarak olumsuz koşullarda yaşayan çocuklar ilköğretim ile birlikte başlayan örgün eğitim sistemine girdiklerinde orta sınıf yaştaşlarının okula hazırlık düzeyinde olamıyorlardı. Henüz eğitim yaşantılarının başlangıcında geriden başlayan bu çocuklar ileri ki eğitim yaşantılarında da orta sınıf yaştaşlarına göre daha başarısız oluyorlardı. Bu nedenle yoksul bir sosyo-ekonomik ortamdan gelen çocuk, bu çevresel etken yüzünden eğitimde başarısız olmakta ve sonuçta yoksul bir yetişkin olarak hayatını sürdürmek zorunda kalmaktaydı. Bu kısır döngünün ancak çocuklara iyi bir

¹ Dr., Atatürk Üniversitesi, Kazım Karabekir Eğitim Fakültesi, E-posta: huskotaman@hotmail.com

okul öncesi eğitim verilerek, çocukların ilkökula orta sınıf yaştaşları kadar hazır bir halde başlamalarını böylece daha başarılı bir eğitim hayatı geçirerek kırılabileceği düşüncesi ortaya çıktı. Bu düşüncelerin şekillenmesinde ABD'nin Michigan eyaletindeki Ypsilanti Devlet okulunun özel eğitim direktörü Dr. David Weikart'ın önemli katkıları olmuştur. Weikart okulda sınıfta bırakılan, özel eğitim sınıflarına yerleştirilen, akademik başarısızlık yaşayan ve veya okulu terk eden çocukların pek çok ortak özelliklerinin olduklarını belirledi. Bu çocukların çoğunluğu olumsuz sosyo-ekonomik koşullara sahip ailelerden geliyordu. Okul idaresi tarafından bu çocukların sorunlarına dair yeterli bir çözüm üretilmediğini gören Weikart çözümü çocukların henüz geleneksel okul sistemine girmedikleri okul öncesi dönemde aramaya karar verir. Böylece bir grup açık görüşlü öğretmen ve psikolog ile birlikte 1962 yılında Ypsilanti'de 3 ve 4 yaşlarındaki çocuklar için bir okul öncesi programı başlatır. Bu yoksul çocukların orta sınıf yaştaşlarıyla eşit eğitim fırsatına sahip olabilmeleri için düzenlenen ilk programlardan biridir. 1964 yılından itibaren bu çalışmaya ABD devleti destek sağlamıştır. 1970 yılından itibaren program High Scope adı altında sürdürülmüştür (Stellar, 2002; Schweinkart ve Weikart, 1999; Roopnarine, ve Jonhson, 1993).

Tartışma

High Scope'un Kuramsal Yapısı ve İlkeleri

High Scope sisteminde eğitimin sadece okuma, yazma ve aritmetikten ibaret olmadığı kabul edilir. High Scope eğitimi sorun çözüme, toplumsal ilişkiler, işbirliği, rekabet, planlama, gurur, öz-kontrol, benlik farkındalığı, estetik yargılama, özeleştirme ve öğrenilebilecek bazı şeylerin çocuğun en iyi öğrenebileceği zamanda öğretilmesi gibi süreçleri içeren insan etkileşimleri süreci olarak ele almaktadır (Weikart ve Hohmann, 1973). Bu süreç içerisinde çocuk etkin bir öğrenendir. Etkin bir öğrenen olan çocuğun çevresi ve kendi yaşamı üzerinde bir kontrol geliştireceği ve günlük yaşamda karşılaştığı entelektüel, toplumsal, fiziksel ve duygusal sorunları kendi becerileri ve çabası ile çözebileceği kabul edilir (Schweinhart, 1993).

High Scope'da çocuğun etkinliklere et-

kin katılımı ve kendi ilgileri doğrultusunda inisiyatif olarak etkinlikler gerçekleştirmesine büyük önem verilir. Bununla birlikte High Scope çok iyi planlanmış sistematik bir programdır. Çocuk olgunluk düzeyine bağlı olarak içinde bulunduğu dönemde en ihtiyaç duyduğu becerileri kazanması ve bir sonraki aşama için en iyi hale gelmesi için desteklenir. Programda çocuğun olgunluk düzeyindeki artışa uygun olarak öğrenmesi için yeni olanaklar yaratılır. Bu olanaklar çocuğun fiziksel ve toplumsal çevresi ile girdiği etkileşimler sırasında oluşturulmaya çalışılır. Çünkü çocuğun bilgisi fikirlerle kurduğu kişisel etkileşimden, fiziksel nesnelere dair doğrudan deneyimlerinden ve bu deneyimlere mantıksal düşünme süreçlerinin eşlik etmesi sayesinde oluşur. Yetişkin çocukların deneyimleriyle ilgili mantıklı düşünebilmelerini sağlamaya çalışır. Deneyden yola çıkan bilimsel yöntem uygulanır. En küçük çocuğun bile kendi deneyimleri sonucunda öğrenebileceği kabul edilir. Bu planlı sistematik çerçeve içinde çocuğun geniş özgürlükleri vardır. Çocuk kendi etkinliklerini seçmek, planlamak, başlatmak, uygulamak ve değerlendirmek konusunda cesaretlendirilir. Böylece programın bir diğer önem verdiği beceri olan çocuğun inisiyatif alıp plan yapma becerisinin de geliştirilmesi için olanaklar yaratılmış olur (Samuelsson, Sheridan, ve Williams, 2006; Schweinhart, ve Weikart, 1997; Roopnarine, ve Jonhson, 1993).

High Scope çocukların ilgileri doğrultusunda kendilerinin planlayıp başlattıkları, fiziksel ve toplumsal çevreleriyle girdikleri etkileşimlerle yaptıkları planları uygulamaya döktükleri ve sonunda uygulamaları değerlendirdikleri bir döngü üzerinde işlemektedir. Bu döngünün yanı sıra çocukların gelişim aşamalarında ihtiyaç duydukları becerileri kazanmalarına yönelik etkinlikler de programda yer alır.

High Scope'da öğrenme sürecine önem verildiği gibi süreç sonucunda ortaya çıkan ürüne de önem verilir. Ürünler ve çıktılar uzun soluklu bir bakış açısı doğrultusunda değerlendirilir. Program özellikle risk altındaki çocukları hedeflediğinden uzun dönemli amaçların değerlendirilmesi yoluyla çocukların kendi hayatlarını daha iyi sürdürebilecekleri ve yaşadıkları topluma daha iyi uyum sağlamalarına yarayacak becerileri ge-

liştirip geliştirmedikleri değerlendirmeler sayesinde yakından izlenir (Samuelsson, Sheridan, ve Williams, 2006).

Bu kuramsal temel üzerine inşa edilecek okul öncesi eğitimin kaliteli bir eğitim vermesi için kuramsal olarak kabul edilen bu değerlerin yaşama geçmesini sağlayacak bazı unsurları içermeleri gerekmektedir.

High Scope sisteminde iyi bir okul öncesi programı oluşturabilmek için öncelikle iyi bir liderliğe ihtiyaç olduğu kabul edilir. Lider, öğrenci, öğretmen, veli gibi okulla ilişki içinde olan herkesin ihtiyaçlarına duyarlı olmalıdır. Öğretim kadrosunun oluşturulmasında, bu kadronun sürekli kurum için eğitimlerle gelişmelerini sürekli kılmak, veliler ve okul arasında etkin iletişimi sağlamak gibi sorumlulukları üstlenir. Bunların yanında müfredatın oluşturulmasına ve uygulanmasına önderlik eder (Morgan, ve diğerleri 1985).

High Scope programında kaliteli bir eğitimin sağlanabilmesi için çocukların gelişim aşamalarını temel alan bir müfredatın uygulanması gerektiği düşünülmektedir. Bu müfredat bilimsel bir kurama, araştırmalara ve uygulamalara dayanmalıdır. High Scope kuramsal olarak Piaget'in yapılandırmacı kuramını temel almıştır. Okul öncesi çocukların özgün ihtiyaç ve yetenekleri doğrultusunda oluşturulmuş bir müfredat uygulanır. Bu gelişimsel çerçeve içinde akademik toplumsal duygusal ve kültürel unsurları içerecek çeşitliliği gösterebilen bir müfredat oluşturulur. Müfredat öğretmenlere programdaki günlük etkinliklerin ve uzun dönemli amaçların gerçekleştirilmesi için çerçeve sağlar (Morgan, ve diğerleri 1985; Schwienhart, 1985).

Bu müfredatı hayata geçirebilmek için kaliteli bir öğretim kadrosuna ihtiyaç vardır. Bu tip bir öğretim kadrosu çocuğun gelişim sürecini ve bu gelişim sürecini zenginleştirmek için müfredatı nasıl uygulamaları gerektiğini bilebilirler. Öğretmenler çocukların ihtiyaçlarını, gelişim düzeylerini ve çocukları gelişim düzeylerine göre nasıl desteklemeleri gerektiğini bilmelidirler. Öğretmenler ve kurum içindeki diğer çalışanlar kendilerini sürekli geliştirmelidirler bunun için de destekleyici bir denetleme ve değerlendirme ile yol haritası belirlenen kurum içi eğitimlere tabi tutulmalıdırlar. High Scope öğretmenleri çocuk gelişimi ve okul öncesi eğitimine

dair temel eğitimin yanı sıra sistemin ayrıntılarının ve uygulamasının öğretildiği kurum içi eğitim de alırlar. Öğretmenler sürekli birbirleriyle iletişim halinde ve işbirliği içinde olmalıdırlar. Öğretmenlerin takım halinde planlama yapmaları, uygulamaları ve bu uygulamaları değerlendirmeleri gerekmektedir. Yine kaliteli bir okul öncesi programında bir öğretmene 10 öğrenciden fazla öğrenci düşmemeli sınıftaki öğrenci sayısı 20'yi geçmemelidir (Samuelsson, Sheridan, ve Williams, 2006; Schweinhart, 1993; Morgan, ve diğerleri 1985; Schwienhart, 1985).

Kaliteli bir okul öncesi programda çevre düzenlemesi de önemlidir. Çocuğa etkileşime girebileceği farklı ve zengin imkânlar sunan, güvenli bir çevre yaratılmalıdır (Schwienhart, 1985).

Etkin bir veli katılımı da kaliteli bir okul öncesi programının olmazsa olmazlarından. High Scope sisteminde veliler çocuklarının gelişimlerini desteklemede öğretmenlerle birlikte eşit ortaklar olarak ele alınırlar. Öğretmenler haftalık ev ziyaretlerinde bulunurlar bunun yanında sistematik olarak velilerle birlikte grup toplantıları düzenlerler. Ev ziyaretleri bir buçuk saat kadar sürer, ziyaret sırasında öğretmen veliye çocukla okulda neler yaptıklarını ve nasıl yaptıklarını gösterir. Öğretmen okuldaki deneyimleri paylaşarak veliye model oluşturur. Öğretmen ve veli arasında en az ayda bir yüz yüze görüşme gerçekleştirilir (Schweinhart, 1993; Schwienhart, 1985).

Bütün bu unsurlar kaliteli bir okul öncesi programının oluşturulması için temel kabul edilmiştir. Bu temel üstüne High Scope programının ayrıntıları inşa edilmiştir.

Müfredat

High Scope özellikle olumsuz koşullardan gelen çocukların kendilerinden daha iyi koşullardan gelen yaştaşlarıyla aralarındaki farkın kapatılarak her iki grubun örgün eğitime eşit başlangıç yapmalarını amaçladığı için bilişsel yönelimli bir müfredata sahiptir. Amaç çocuğun kendi olgunluk düzeyine uygun yaşantılarını zenginleştirerek onun bu yaşantılardan derinlemesine deneyimler edinmesini ve bu deneyimlerin kalıcı olmalarını sağlamaktır. Çocuk zaten doğal olarak olgunlaşma yetisine sahiptir bu nedenle ha-

zırlanacak olan müfredat çevrenin çocuğun gelişimini en iyi şekilde desteklemesine yardım edecek, çocuğun her gelişim dönemine uygun, özgün entelektüel ve gelişimsel nitelikleri en iyi şekilde işlenmesine olanak sağlayacak bir çerçeve olmalıdır. Çocuk olgunlaşma sonucunda zaten bir sonraki düşünme aşamasına ulaşacaktır önemli olan bilişsel gelişimi mümkün olduğu kadar derin ve zengin kılmaktır. Bu anlayış üzerine oturtulmuş müfredatta iki temel kabul yer almaktadır: 1) Piaget'in çocuk gelişimi ile ilgili kuramları müfredat oluşturmak için etkin ve örgütlü bir temel sağlamaktadır. 2) Öğretmenlerin ve çocuklarla birlikte çalışan diğer insanların deneyimlerinin ve gözlemlerinin son tahlilde müfredata hizmet etmesi gerekmektedir (Weikart ve Hohmann, 1973).

Müfredat oluşturulurken Piagetin özellikle hareket, temsilcilik ve dil gelişimine ilişkin fikirlerinden faydalanılmıştır. Hareket öğrenmenin temel koşullarından biridir. High Scope programında çocuğun etkin katılımı ile kendi ilgileri ve çevresiyle girdiği ilişkiler sonucunda öğrendiği düşüncesi merkeze alındığından, öğretmenin sahip olduğu bilgileri öğrenciye doğrudan aktarması anlayışı ile tamamen karşıtlık göstermektedir. Öğrenme yapay olarak hazırlanmış olaylar yerine etkin öğrenenin gerçek nesnelere, materyaller, olaylar, yerlerde vb. gerçek deneyimlerle boğuşması sonucunda oluşmalıdır. Bu nedenle sınıfta yeterli aletler ve nesnelere ve bunlarla etkileşime girip bunları inceleyip sonuçlar çıkartabilecek kadar zaman olması gerekmektedir. Harekete ve deneyime odaklanması eğitimde ticari malzemelerin önceden tasarlanmış öğretim materyallerinin kullanımını en aza indirmekte bunun yerine doğal materyallerden yararlanma imkanı yaratmaktadır (Weikart ve Hohmann, 1973).

Temsilcilik High Scope'un ikinci önemli ilkesidir. Olayların nesne düzeyinden sembol düzeyine uzanan bir yelpaze içinde öğrenen tarafından kavrandığı ve yansıtıldığı kabul edilir. Çocuk çevresindeki fiziki ortam ve toplumsal yapı ile girdiği ilişkiler sonucunda yapılandırdığı bilgiyi zihnine yerleştirir ve bunu sembolik olarak ifade eder. Bu ifadeleri her çocuğun olgunluk düzeyine ve gelişim aşamasına göre farklılık gösterir işte öğretmenin çocuğun zihinsel temsili hangi aşamasında olduğunu bilmesi bu nok-

tada çok önemlidir. Çünkü bu sayede eğitim sürecinin planlanması, planın uygulanması konusunda neler yapılması gerektiğine dair bir çerçeve kazanmış olur. Ayrıca öğretmenin çocuğa yönelik eğitimsel yönelimli teşhis yapabilme becerisinin geliştirmesini sağlar. Böylece sınıf deneyimlerinin çocuğun gelişim düzeyi ile eşleşecek biçimde örgütlenebilmesi mümkün olur (Weikart ve Hohmann, 1973).

Yine Piaget'in fikirleri doğrultusunda etkin öğretim kavramına da High Scope'da yer verilmiştir. Etkin öğretim doğrudan ve anında deneyim yaşamak ve bu deneyimlere ilişkin değerlendirmeler yaparak anlam oluşturmaktır. Bu sayede küçük çocuklar kendi dünyalarını anlamlandırmalarını sağlayacak bilgiyi yapılandırır. Etkin öğretimin gücü kişinin öğretim sürecinin kendisinin başlatmasından gelmektedir. Küçük çocuklar kendilerinin hareket geçirdikleri istekleri doğrultusunda çeşitli incelemeler yaparlar; insanlar, olaylar, nesnelere ve fikirler hakkında sorular sorarlar ve bu soruların cevaplarını araştırırlar. Amaçlarına ulaşmalarına engel olan sorunlarla ilgili çözümler üretirler ve denemek üzere yeni stratejiler geliştirirler. Etkin öğrenme High Scope sisteminde çocuklarla birlikte yapılan etkinliklerin bütün unsurlarını ve okul öncesi çekirdek müfredatı etkiler (Schweinhart, 2002).

Piaget'in bu ilkelerinden ve çocuğun gelişimsel aşamalarına dair düşüncelerinden yararlanılarak High Scope'daki müfredatın etrafında şekillendiği 58 anahtar deneyim geliştirilmiştir. Bu deneyimler okul öncesi dönemdeki çocukların sosyal, bilişsel ve fiziksel gelişimlerine dair bir dizi ifadeden oluşmaktadır. Bunlar yaratıcı temsil, dil ve okuma yazma, inisiyatif ve toplumsal ilişkiler, hareket, müzik, sınıflama, sıralama, sayı, uzay ve zaman olmak üzere 10 ana başlık altında toplanmışlardır. Anahtar deneyimler küçük çocukların neleri yapabildiklerini, dünyayı nasıl algıladıklarını ve gelişmeleri için hangi deneyimlerin önemli olduğunu belirler. Bunlar çocuğun fiziksel ve toplumsal çevresiyle etkili şekilde etkileşime girip bilgiyi yapılandırabilmesi için sahip olması gereken ön becerilerdir. Bu deneyimler belirgin kavramların etrafında yapılandırılmış öğrenme etkinliklerine temel oluşturmak için geliştirilmemişlerdir. Örneğin çocuğun kalem tutabil-

mesi bir anahtar deneyim olarak belirlenmiştir çünkü bu tür tanımlamalar sonucunda önceden yapılandırılmış etkinliklerle çocukların becerileri geliştirilmeye çalışılmaktadır bu da çocuğun eğitime katılımını önlemekte çocuğun kendi eğitimi konusunda insiyatif alan bir birey olma şansını ve bilgiyi yaratma, keşfetme, kendine mal etme olanağını elinden almaktadır. Bunun yerine anahtar deneyimler küçük çocukların dünyayı anlamaya çalışırken kendi etkinliklerinde gösterdikleri çabaların özlü bir ifadesidir. Anahtar deneyimler yetişkinlere çocukları anlamak, onların entelektüel, fiziksel, toplumsal güçlerini desteklemek ve her çocuğun gelişim düzeyine uygun etkinlikler ve araştırmalar gerçekleştirmek için çerçeve sağlar (Bilaloğlu, 2004; Hohman, 2002).

Anahtar deneyimlerin neler olduğunu bilmek öğretmenlere günlük etkinlikleri planlama ve çocukların etkinliklerini destekleme olanağı sağlar. Öğretmenler anahtar deneyimleri göz önüne alarak çocuklarla etkileşime girip onların yaptıklarını gözlemlediklerinde çocukların oyunlarını genişletme ve destekleme imkanları bulabilirler. Bunların yanı sıra anahtar deneyimler yetişkinlere etkin öğrenme ortamının yaratılması için gerekli olan materyalleri seçmek için ölçüt oluştururlar. Ayrıca okulun genel işleyişi, fiziksel düzenlemesi için bir çerçeve ve günlük programın nasıl oluşacağına dair destek sağlar (Bilaloğlu, 2004; Hohman, 2002).

Fiziksel Yapı

Fiziki çevre çocuğun ve yetişkinin davranışlarını önemli ölçüde etkilediği ve çocukların öğrenmesinde fiziki çevreleri ile girdikleri birebir ilişkiler sonucunda yaşadıkları deneyimlerin önemli bir yeri olduğu için High Scope sisteminde fiziki çevrenin nasıl düzenleneceğinin eğitimsel bir önemi bulunmaktadır. Çocuğun tanınması, etkileşime girmesi ve keşfetmesi için nitelik ve nicelik yönünden zengin eğitim materyallerinin sağlanması ve okulun bağımsızlığı, keşfetmeyi cesaretlendirecek çocuğa farklı seçenekler sağlayacak bir şekilde örgütlenmesi High Scope sisteminin temel öğelerinden biridir (Schweinhart, 2002).

Sınıf içinde çocukların ilgileri ve anahtar deneyimler doğrultusunda köşeler oluşturulur. Örneğin dramatik oyun köşesi, mate-

matik köşesi, sanat köşesi, kitap köşesi, dinlenme köşesi, imkanlar elveriyor ise bilgisayar köşesi bu köşelerden bazılarıdır. Çocuklar ilgileri, ihtiyaçları geliştikçe ve olgunlukları arttıkça köşelerdeki materyaller de kademele olarak zenginleştirilir. Köşeler çok iyi tanımlanmış, sınırları çok iyi belirlenmiştir. Yine bir köşeden diğerine düzenli bir geçiş sağlanabilmesi için fiziksel planlama titizlikle yapılmıştır. Bu sayede bir köşeden diğerine geçmek isteyen çocuk diğer köşelerde çalışan arkadaşlarını rahatsız etmez. High Scope'da pek çok etkinliği çocuklar tek başına veya küçük bir grup ile yaptıklarından öğrenme ortamının tasarımı çocuğun tek başına ya da grupla etkinlik yapabileceği ve öğretmenin içinde dolaşabileceği kadar alan sağlayacak şekilde düzenlenmiştir (Samuelsson, Sheridan, ve Williams, 2006; Schweinhart, 2002).

Sınıfta yer alan bütün mobilyalar çocukların rahatlıkla kullanabilecekleri boyuttadır. Köşelerdeki malzemeler çocukların boylarına uygun alçak raflardaki şeffaf kutularda saklanırlar. Kutuların üstlerinde kutunun içinde ne olduğunu belli eden bir resim ve resmin altında kutuda bulunan eşyaların hangi sınıflandırmaya ait olduklarını belirten sözcük yani materyallerin genel adı bulunur. Böylece çocuklar ihtiyaç duydukları malzemeleri kendi başlarına bulabilir, kullanabilir ve tekrar yerine koyabilirler. Böylece malzemeleri toplamak çocuklar için bir nevi sınıflandırma alıştırmaları haline getirilerek çocukların bilişsel gelişimlerinin de desteklenmesi amaçlanmıştır (Schweinhart, 2002). Çocuk için kendini ait hissedeceği ve çevresi ile güven içerisinde etkileşime girerek keşifler yapabileceği bir ortam böylece yaratılmış olur. Fiziki yapılanmada çocuğun özellikleri dikkate alınarak çocuğun etkinlikleri sırasında hiçbir kesintiye uğramadan kendi başına çalışmasına olanak sağlanmıştır.

Günlük Program

High Scope programının günlük rutin bir işleyişi vardır. Günlük rutin çocukların amaçlarını ifadelendirip, onları yerine getirmelerini ve yerine getirdikten sonra üzerlerinde değerlendirme yapmaktan oluşan planla-yap-değerlendir döngüsünü içerir. Çocuklar gerçekleştirecekleri ana etkinliği planlarlar bu planı öğretmenleri ile paylaşırlar. Çocuklar öğretmenlerini planların-

dan haberdar ettikten sonra planlarını uyguladılar. Daha sonra yaptıkları şeyler hakkında konuşurlar veya yaptıkları şeyleri çizerek veya kendilerince yazarak ifade ederler. Böylece yaptıkları işe tekrar geri dönerek bütün süreci ve ortaya çıkan ürünü değerlendirirler. Planla-uygula-değerlendir döngüsünde gerçekleşen ana etkinlik dışında çocukların yetişkinlerin seçtikleri ya da tanıdık nesnelere denedikleri ve keşfettikleri küçük grup zamanı ve çocukların ve yetişkinlerin birlikte müzik ve hareket etkinlikleri başlattıkları, hikayeleri canlandırdıkları, grup tartışmaları yaptıkları ve işbirliğine dayanan oyun oynadıkları veya projeler gerçekleştirdikleri büyük grup zamanı günlük rutinin bir diğer önemli unsurudur. Bu etkinlikler sayesinde yetişkinlerde ve çocuklarda birlikte yaşama, ortak bir yaşam birimi oluşturma ve ona ait olma duygusu gelişir (Schweinhart, 2002).

Planlama

Planlama zamanı günün başında gerçekleşir ve yaklaşık olarak 15 dakika sürer. Çocuklar çember olarak bir arada bulunurlar ve her biri ilgileri doğrultusunda yapmaya karar verdikleri etkinliklerde neler yapacaklarını bunları, nasıl yapacaklarını kurgularlar. Çocuk oluşturduğu planı öğretmeni ile ve veya gruptaki diğer arkadaşları ile paylaşır. Bu süreçte öğretmen çocuğa destek olur ve etkinliğini planlaması için ona yardımcı olur. Öğretmen her çocukla tek tek planı üstüne konuşur çocuğun kafasında neler yapacağını iyice şekillenmesini ve resimsel olarak belirmesini sağlamaya çalışır. Böylece çocuk yapacağı işte nasıl ilerleyeceğini hangi aşamalardan geçeceğine dair bir fikre sahip olur. Eğer çocuğun aklına yapacak bir şey gelmiyorsa ise öğretmen burada öğrenciye çeşitli öneriler sunabilir ya da öğrencinin geçmişte ilgi duyduğu konuları ona hatırlatarak, öğrenciyi yönlendirmeye çalışır. Planlama süreci çocuğa yaptığı işi zihinsel olarak kurgulayarak düşünme yetisini geliştirme, planını paylaşarak başkalarıyla toplumsal ilişkilere girme, karar verme, verdikleri kararları uygulayıp sonuca ulaşma olanağı sağlayarak zihinsel, toplumsal ve benlik gelişimine olumlu katkılar gerçekleştirir. Bu süreç öğretmenlere çocukların fikirlerini dinleyip onlara tepki verme ve onları takdir etme; planlarının

başarılı olması için onlara destek verme; çocukların düşünce seviyesini ve nasıl düşündüklerini anlama şansı verir. Planlama süreci bittikten sonra çocuklar planladıkları işlerini yapacakları köşelerine giderler (Bilaloğlu 2004; Schweinkart, ve Weikart, 1999; Roopnarine, ve Jonhson, 1993; Weikart, 1988).

İş Zamanı

Bu zaman içerisinde çocuklar planladıkları etkinlikleri gerçekleştirirler. İş zamanı genellikle 45-60 dakika kadar sürer. Çocuklara işlerini tamamlamak için yeterli zaman sağlanır zaman kısıtlaması yoktur. Çocuklar bu zaman diliminde gerçekleştirmeyi planladıkları etkinliği gerçekleştirebilecekleri köşede nesnelere etkileşime girer ve yaptıklarıyla ilgili olarak öğretmenleri ve veya arkadaşlarıyla konuşurlar. İş zamanı sırasında öğretmenler çocukları gözlemleyerek, çocukların bilgiyi nasıl topladıklarına, yavaşlarıyla nasıl iletişim kurduklarına ve sorunları nasıl çözdüklerine dair bilgiler elde edebilirler. Gözlemden sonra sürece dâhil olarak çocukları karşılaştıkları zorluklar karşısında cesaretlendirirler veya çocukların işlerinin daha iyi hale gelmesi için onlara destek olurlar (Bilaloğlu 2004; Roopnarine, ve Jonhson, 1993).

Toplanma Zamanı

İş zamanı bitmesine rağmen çocukların hala bitmemiş işleri varsa onları da uygun bir yerde saklarlar. Bu işleri daha sonra evlerinde veya yine okulda tamamlayabilirler. Ayrıca iş zamanı bittikten sonra çocuklar kullandıkları eşyaları üzerlerinde eşyaların etiketleri olan kutulara koyarlar. Böylece hem sınıfın düzenli işleyişinin sürdürülmesi, hem de çocukların sınıflandırma, eşleştirme, ilişkilendirme gibi temel bilişsel bazı becerileri kazanması için olanak yaratılmaktadır (Roopnarine, ve Jonhson, 1993). Çocuklar eşyaları uygun şekilde yerleştirdikten sonra yaptıkları değerlendirme aşamasına geçilir.

Değerlendirme Zamanı

Değerlendirme zamanında çocuklar yaptıkları işleri gelişimsel olarak uygun çeşitli şekillerde sergilerler. Çocuklar yaptıkları işlerin resimlerini çizmek, modellerini yapmak, planlarını gözden geçirmek ve sözlü olarak yaptıklarını anlatmak gibi teknikleri kullanı-

rak yaptıkları işleri değerlendirirler. Bu değerlendirme süreci çocukların planlarının ve çalışmalarının tamamlanmasını; çocukların yaşadıkları deneyimler ve elde ettikleri düşüncelerle ilgili içgörü geliştirmelerini sağlar. Çocukla birlikte yapılan değerlendirme çocuğun geliştirmesi gereken becerilerine dair de fikir vereceği için öğretmenin planlama yapması için de veri sağlamış olur (Roopnarine, ve Jonhson, 1993).

Küçük Grup Zamanı

Küçük grup zamanında öğretmen bir etkinlik ortaya koyar ve çocuklar bu etkinliğe katılırlar. Bu etkinlikler çocuğun geldiği kültürden, çocuklarla yapılan gezilerden, mevsimlerden, esinlenerek çocuğun yaşına uygun olarak planlanır. Örnek olarak yemek yapmak, birlikte resim çizmek ya da başka bir sanat etkinliğini gerçekleştirmek olabilir. Etkinliği öğretmen yapılandırır ve planlar yine çocukların etkin olarak sürece katılması, fikirler ve sorunlara karşı çözümler üretmeleri beklenir. Bu etkinliklerde çocukların geliştirilmesi amaçlanan fiziksel, bilişsel, duygusal, toplumsal beceriler yer alır (Roopnarine, ve Jonhson, 1993).

Büyük Grup Zamanı

Büyük grup zamanı aynı zamanda çember zamanı olarak da bilinir. Çocuklar ve yetişkinler bir araya gelerek şarkı söylemek, parmak oyunları oynamak, müzik çalmak, fiziksel hareketler yapmak gibi etkinlikleri gerçekleştirirler. Bu etkinlikler sırasında vücutlarını nasıl hareket ettireceklerini öğrenmelerinin yanı sıra şarkı sözlerini isterlerse değiştirebileceklerini öğrenerek seçim yapma ve karar verme becerilerini geliştirirler. Büyük grup zamanında bütün sınıfın bir araya toplandığı bir zamandır. Bu süre içerisinde sadece etkinlik yapılmaz, çocuklar ve öğretmenler birbirileri ile konuşurlar yaşamlarında olan biteni tartışır, karşılaştıkları sorunlara dair birbirlerinin fikirlerinden faydalanırlar. Böylece çocuklar geniş bir gruba ait olma hissi yaşarlarken aynı zamanda bu grupla fikirlerini paylaşma, başkalarının fikirlerini öğrenme ve başkalarını takip etme gibi olanaklara da kavuşurlar (Bilaloğlu 2004, Roopnarine, ve Jonhson, 1993).

Bütün bu etkinliklerin planlanması, uygulanması ve değerlendirilmesinde öğretmene büyük görevler düşmektedir. Bu görevleri yerine getirebilmesi için High Scope öğretmenlerinin çeşitli niteliklere sahip olmaları ve çocuklarla iletişimlerinde bazı noktalara dikkat etmeleri gerekmektedir.

Öğretmenin Rolü

High Scope sisteminde öğretmenin en önemli görevlerinden biri çevreyi çocuğun eğitimine olanak sağlayacak, çocuğun gelişimini en iyi şekilde destekleyecek biçimde düzenlemektir. Çocuğun olgunlaşma düzeyine uygun deneyimlerin oluşmasını sağlayacak ortamı yaratmak öğretmenin sorumluluğudur. Sınıfta çocukların ilgileri doğrultusunda ve olgunluk düzeyleri doğrultusunda becerilerini geliştirilebilecek köşelerin oluşturulması aşamasında öğretmen bu köşelerin işlevsel ve çocuğun gelişimine en çok katkı sağlayacak şekilde düzenlemeye çalışmalıdır. Köşelerde çocuklar için seçenekler olmasına dikkat edilmelidir. Çocuk birden fazla etkinlik bulabilmeli veya kendi yaratacağı etkinlik ve proje için gerekli materyallere kolaylıkla ulaşabilmelidir. Bunun yanı sıra sınıf içinde kurulan köşelerde ve sınıf dışındaki ortamda çocukların gelişimlerini destekleyici onların meraklarını uyandıracak zengin uyaranlar yer almalıdır. Çocuk tanıdık bir ortam içinde kendini güvende hissedeceğinden ve bu güven temelinde daha özgürce hareket edip, girişimlerde bulunabileceğinden çevre ve sınıf düzenlemesinde radikal değişikliklere gidilmemelidir. Çocuğun sürekli aynı uyaranlara maruz kalarak zihninin tembelleşmesini önlemek için yeri geldiğinde öğretmen ortama farklı materyaller ekleyebilir. Bütün bu çevre düzenlemesi de yine anahtar deneyimlerin sağladığı çerçevede doğrultusunda çocuğun olgunlaşma aşamaları göz önüne alınarak gerçekleştirilir. Çevre düzenlemesi sonucunda oluşan ve çocuğun çevresini saran ortam yoluyla çocuk kendisine ne kadar önem verildiğinin farkına varır. Bunun yanı sıra çevreyi daha iyi anlayabilmek için hangi becerilere sahip olması gerektiğini de anlar (Morgan, ve diğerleri 1985; Saurino ve Saurino, 1996).

High Scope sisteminde öğretmen ve öğrenci işbirliği içinde çalışır. Öğretmenin öğretmesi gereken yani kendisinde olan bilgileri çocuklara dikte etmesi gereken belli ko-

nular yoktur. İşlenecek konular çocukların ilgileri doğrultusunda belirlenir. Bunun yanı sıra çocukların eriştikleri olgunluk düzeyinde sahip olmaları gereken becerilerin de öğretilmesi için etkinliklere yer verilir. Bu süreçte öğretmenin yapması gereken çocuğa dair beklentilerini yapılandırmak, çocuğa ona dair bir beklentisi olduğu duygusunu vermek ve çocukla düşünce sürecinin oluşumuna olanak sağlayacak bir etkileşime girmektir. Bu etkileşimin verimli olabilmesi ve etkin öğrenmenin gerçekleşebilmesi için olumlu bir öğretmen-öğrenci ilişkisi kurulmalıdır. Öğretmen okul öncesi çocukların olgunluk aşamaları doğrultusunda düşünce gelişimlerinin nasıl gerçekleştiğini mantık ve akıl yürütme süreçlerinin nasıl işlediğini bilmelidir. Bu bilgi ve etkin öğrenme ancak olumlu bir yetişkin-çocuk ilişkisi kurulması sayesinde mümkün olur. Okul öncesi çocukların nasıl düşündüklerini ve nasıl mantık yürüttüklerini bilen yetişkinler gün boyunca çocuklarla sürdürdükleri etkileşimin verimli olabilmesi için kontrolü çocuklarla paylaşma, çocukların güçlü yanlarına odaklanma, çocuklarla samimi bir ilişki geliştirme, ve çocukların oyunlarını destekleme gibi stratejiler kullanırlar (Schweinhart, 2002).

Öğretmen çocuklar bir etkinlikle uğraşırken çocuklarla daha etkin bir iletişim kurabilmek için fiziksel olarak çocuğun seviyesine iner, çocuğun hangi materyalleri nasıl kullandığını gözlemler, çocuk ile iletişime geçer. Öğretmen çocuğun dediklerini dinler ve uygun yerlerde çocuğun düşüncesini zenginleştirici sorular sorarak çocuğun yaptığı işin yapabileceğinin en iyisi olması için çocuğu destekler. Öğretmenin soru sorma tarzı önemlidir. Genellikle çocuktan ezber bilgiye dayalı cevaplar isteyen sorular sorulmaz. Bunun yerine çocuğu konuşmaya, böylece dili kullanmaya teşvik eden "Ne oldu?" "Bunu nasıl yaptın?" "Bana gösterebilir misin?" gibi sorular kullanılır. Burada öğretmen aynı zamanda insanlarla nasıl iletişim kuracağı konusunda çocuğa model oluşturmaktadır. Bu yöntem sayesinde iki tarafta düşünen ve yapan bireyler olarak karşılıklı etkileşime girebilmektedirler (Saurino ve Saurino, 1996; Ropnarine, ve Jonhson, 1993).

Öğretmenin bir diğer görevi de çocukların işlerini değerlendirerek gelecek öğrenmeler için plan yapmaktır. Öğretmenler

günü değerlendirirken, çocukların başlattıkları projeleri ve ilgi gösterdikleri şeyleri tanımlarlar. Bu değerlendirmeler bir sonraki günün planını yaparken ek malzeme ve çocuğun işini genişletmesini sağlayacak ve sınıflama konusunda da alıştırmaya yardımcı olur (Weikart ve Hohmann, 1973).

Sonuç ve Öneriler

High Scope'da çocuğun sistematik olarak gözlemlenmesi ve gelişiminin her aşamasına dair bilgi edinilerek çocuğun değerlendirilmesi büyük önem taşır. Sonuç olarak daha önce de belirtildiği gibi bu programın çıkış amacı olumsuz koşullardan gelen çocukların ilköğretime hazır olarak başlamalarını sağlamaktır. Bu nedenle çocuklar yakından takip edilirler sürekli değerlendirilirler ve eksiklikleri belirlenerek bunlar giderilmeye çalışılır

Çocukların gelişimlerinin her aşamasında izlenebilmeleri için Çocuk Gözlem Kaydı (ÇGK) (Child Observation Record, COR) sistemi geliştirilmiştir. Bu sistem sayesinde iki buçuk atlı yaş arası çocukların davranışlarını sistematik bir biçimde gözlemlenip, kaydedilebilmektedir. Bu sistem çocukların gelişimini günlük etkinlikleri sırasında ölçmeyi ve değerlendirmeyi mümkün kılmaktadır. Sistematik bir gözlem sayesinde öğretmenler çocukların toplumsal, zihinsel, duygusal ve fiziksel gelişimlerini takip edebilmektedirler (Charlesworth, 1993).

Her gün öğretmen takımları çocukların yaptıkları ve söyledikleri şeylere ilişkin notlar tutarak, çocukları gözlemleyerek ve onlarla etkileşime girerek çocuklar hakkında bilgi toplarlar. Bu bilgiler doğrultusunda çocuk gelişiminin altı kategorisi (insiyatif, toplumsal ilişkiler, yaratıcı temsil, müzik ve hareket, dil ve okuma yazma ve mantık ve matematik) doğrultusunda değerlendirilir. Her kategori için davranışın genel bir tanımını ve bu tanımları izleyen davranışın beş kademeli gelişim sıralaması vardır. Örneğin insiyatif başlığının altında dört madde bulunmaktadır:

- 1 Seçenekleri ifade etmek.
- 2 Sorun çözmek.
- 3 Karmaşık oyuna katılmak.
- 4 Program rutinlerine katılmak (Charles-

worth, 1993).

Bu dört maddenin altına beş kademe-
li bir gelişim dizgisi ve her kademe-
cinin göstermesi beklenen davranışın bir ör-
neği ile birlikte hazırlanır. Örneğin seçenekle-
ri ifade etme maddesi en düşükten en yükse-
ğe şu beş aşamadan oluşmaktadır:

1. Çocuk seçenekleri henüz başkasına aktaramıyor.
2. Çocuk yapmak istediği etkinliği veya etkinliğin yerini işaret ederek veya bir kelime söyleyerek belli ediyor.
3. Çocuk yapmak istediği etkinliği, et-kinliğin yerini, kullanacağı malzeme-leri veya oyun arkadaşlarını kısa bir cümle ile ifade ediyor.
4. Çocuk kısa bir cümle ile planın nasıl uygulanacağını belirtiyor (Kamyone-ti yolda sürmek istiyorum).
5. Çocuk yapmayı istediği etkinliği ayrıntıları ile tanımlıyor (Selim ile bloklardan yol yapmak ve sonunda bu yolda kamyone-ti sürmek istiyorum).

Öğretmenler tutukları notlar doğrultu-
sunda çocuğun bu aşamalardan hangisin-
de olduğu belirlerler. Böylece çocuğun geli-
şimini desteklemek için neler yapmaları ge-
rettiğini belirleyebilirler. Yine aynı zamanda
velilere çocuklarının gelişimi hakkında sağ-
lıklı bilgiler sağlayabilirler, onların çocukları-
nın eğitim sürecine katılımlarını en üst nok-
taya çıkarma adına çocuklarına nasıl destek
olabilecekleri ile ilgili kendilerine ayrıntılı bil-
giler verebilirler. Değerlendirme süreci aynı
zamanda bütün eğitim sürecinin ve ürünle-
rinin amaçlanan doğrultuda gerçekleşip ger-
çekleşmediğine dair de bilgi sağlar. Bu saye-
de program daha da yetkin hale getirilebilir
(Schweinhart, 2002; Charlesworth, 1993; Ro-
opnarine, ve Jonhson, 1993).

Programın Değerlendirilmesi

High Scope sisteminde çocuğun öğren-
me isteği sonucu kendisinin planlayıp başlat-
tığı, sürdürüp sonuçlandırdığı ve değerlen-
dirdiği etkinlikler ile çocuğa belli dönemler-
deki gelişim aşamalarında sahip olması ge-
rettiği düşünülen becerilerin kazandırılması
birleştirilmiştir. Bu yapısı ile planlı ve yapılan-
dırılmış bir programdır. Öğrenme tamamen
çocuğun öğrenme isteği ve içsel merakından

doğan proje, araştırma ve etkinliklerin öğret-
menler ve diğer yetişkinler tarafından zen-
ginleştirilmesine dayandırılmamıştır. Bunda
programın ilk ortaya çıkış amacının yoksul
çevreden geldikleri için orta ve üst ekonomik
sınıftan gelen yaştaşlarından daha olumsuz
koşullara sahip çocukların ilköğretime ya-
ştaşları ile eşit düzeyde başlamayı hedefleme-
si rol oynamıştır. Olumsuz koşullardan gelen
çocukların öğrenme istekleri, içsel merakla-
rı, araştırma, keşfetme güduları yaşadıkları
koşullar ve karşılaştıkları ana-baba tutum-
ları nedeni ile körelmiş hatta bazı durumlarda
yok olmuş olabilir. Yine araştırma, keşfet-
me, proje geliştirme etkinlikleri geliştirebil-
mesi için çocuğun zihinsel, toplumsal, fizik-
sel temel becerilere sahip olması gerekmektedir.
Nasıl insan bir işi aletle yaptığında daha
rahat ve hızlı yol almakta daha üretken ve ya-
ratıcı olabilmekte daha üst aşamalara çıkabil-
mekteyse çocukta temel beceri kazandığı za-
man yaptığı işlerde giderek daha yetkin hale
gelir ve yetkinleştikçe öğrenme merakı, ara-
ştırma isteği, keşfetme arzusu daha çok güdü-
lenir böylece çocuk için öğrenmek ve yarat-
mak doğal bir süreç haline gelir. High Scope
tek başına bütün bunları başarabilecek bir
program değil fakat bütün bunların temelle-
rini atmayı amaçlamaktadır.

High Scope'un önemli amaçlarından biri
de çocukları ilköğretime hazır hale getirmek-
tir. Ülkemizde uygulanan resmi sistemde de
High Scope'un daha yapılandırılmış ilkökula
hazırlamaya dair yönüne benzer bir uygula-
ma sürdürülmektedir. Bilgi ve beceri temel-
li bir sistem uygulanmaktadır. Özellikle ana
okulu ve ana sınıfı ile ilköğretim birinci sınıf
arasında ders işleyiş, sosyal ortam, öğretmen
öğrenci ilişkileri, sınıf başına düşen öğrenci
sayısı açısından çok büyük farklar bulunmak-
tadır. Ana okuluna veya ana sınıfına devam
eden çocuk bilgi ve beceri açısından ilköğre-
time belki hazır hale gelmektedir fakat ders
işleniş ve öğretmen öğrenci ilişkisi ve top-
lumsal ilişkiler açısından ana sınıfının daha
rahat ve özgür ortamından ilköğretimin ta-
mamen yapılandırılmış ve öğretmen odaklı
ortamına girmelerinin çocukları zorlayacağı-
nı düşünmekteyim. Bu nedenle ilköğretimin
özellikle erken yılları 1. 2. 3. sınıf yeniden ya-
pılandırılmalı ve geçiş (eğer bütün eğitim sis-
temi öğrenme istediği ve araştırma arzusu
temeline dayandırılmayacak ise) kademe ka-
deme sağlanmalıdır.

Kaynakça

- Bilaloğlu, G. R. (2004). Okul öncesi eğitimde High Scope yaklaşımı. *Çukurova Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 13, 41-56.
- Charlesworth, R. (1993) Review of professional literature. The High Scope assesment tool, aids education and classroom discipline. *Dimensions of early childhood*, 21, 36-38.
- Hohman, M. (2002). The High Scope preschool key experiences; essential elements of young children's learning. *The journal of at risk issues; a joint publication of National Dropout Prevention Center and Network*, 8, 9-11.
- Morgan, G. ve diğerleri. (1985). *Quality in early childhood programs: Four perspectives. High Scope early childhood policy papers No 3.* (ERIC Document Reproduction Service No. ED264944).
- Saurino, D. R. ve Saurino, P. L. (1996). *Collaborative action research: The High Scope curriculum for Georgia public preschool.* (ERIC Document Reproduction Service No. ED396818).
- Samuelsson, P. I., Sheridan, S. ve Williams, P. (2006). Five preschool curricula comparative perspective. *International Journal of Early Childhood*, 38, 11-30.
- Schwienhart, L. J. (1985). *The preschool challenge. High Scope early childhood policy papers, No 4.* (ERIC Document Reproduction Service No. ED262903).
- Schweinhart, L. J. (1993). *What the High Scope Perry Preschool study reveals about developmental transitions and contextual challenges of ethnic males.* (ERIC Document Reproduction Service No. ED371257).
- Schwienhart, L. (2000). The High Scope Perry Preschool study: A case study in random assignment. *Evaluation & Research in Education*, 14, 136-147.
- Schweinhart, L. (2002). The High Scope preschool curriculum: What is it? Why use it? *The journal of at risk issues; a joint publication of National Dropout Prevention Center and Network*, 8, 13-16.
- Schweinhart, J. L. ve Weikart, P. D. (1997). The High Scope preschool curriculum comparison study through age 23. *Early Childhood Research Quarterly*, 12, 117-143.
- Schweinkart, L. ve Weikart, P. D. (1999). The advantages of High Scope: Helping children lead successful lives. *Educational Leadership*, 76-78.
- Schweinkart, L. ve Weikart, P. D. (1999). Why curriculum matters in early childhood education. *Educational Leadership*, 57-60.
- Stellar, A. (2002). Effective dropout prevention strategies developed by the High Scope Educational Research Foundation. *The journal of at risk issues; a joint publication of National Dropout Prevention Center and Network*, 8, 1-4.
- Roopnarine, L. J. ve Jonhson, E. J. (1993). *Approaches to early childhood education.* New Jersey: Printice Hall.
- Weikart, P. D. (1988). A perspective in High Scope's early education research. *Early Childhood Development and Care*, 33, 1-4.
- Weikart, D. P. ve Hohmann, C. F. (1973). *Classification in the High Scope cognitive curriculum.* (ERIC Document Reproduction Service No. ED081483).

Summary

Introduction: Purpose of this study is to examine High Scope early childhood education system. Accordingly theoretical and historical background of the system, its curriculum and daily routine, teachers' characteristics and their responsibilities and High Scope's evaluation system are analyzed in the study.

Discussion: High Scope model is based on Piaget's constructivist theory of child development. High Scope model sees children as active learners and creators of their own meanings. It is assumed that children can actively engage with their environment and create their own meanings however these activities and conclusions that they reach are limited with their developmental level. Therefore, the purpose of High Scope education is to enrich children's experiences that are appropriate to their developmental level and thus by creating their own meanings to develop deep and lasting understanding about their experiences. Children's developmental needs are considered in education process. Accordingly another purpose of the model is to support the acquisition of skills that will prepare children for the next developmental level.

High Scope curriculum is constructed on 58 developmental key experiences These experiences are a series of statements that describe the social, cognitive and physical development of preschool-aged children. Key experiences are hierarchical and structured consecutively. Even though children have freedom to initiate and complete their own works teachers also plan and apply activities that support children development according to key experiences.

High Scope is a well-planned systematic program. The program uses open framework approach in which child and teacher

plan and initiate activities and work together. Children work in plan-do-review routine. Small-group, large-group and outside activities are main activities of daily schedule. In small-group time teacher presents an activity such as cooking drawing etc. and children join the activity. Teacher chooses activities that support the children's social, emotional, physical and mental development. Large-group time is also known as circle time. Whole class comes together and does activities such as playing finger games, playing music, physical movements, etc.

In High Scope model main tasks of teacher are; to construct environment in which children can freely interact and construct their own meaning, to observe children activities to evaluate them, consequently plan teaching activities that can support children's development, to work with children during their activities and enrich children's ideas and to stimulate their minds by asking open ended questions. Teacher constructs corners such as mathematic, reading, art, rest corners according to children's interests and key experiences.

Conclusions and Implications: In summary High Scope model is a combination of activities inspired by children's intrinsic motivation and teaching of developmentally appropriate skills that are thought as skills children should acquire in a certain developmental level. Children actively engage with the objects in their environment and create their own meaning. Also teachers plan activities to support children's skill development according to the developmentally appropriate practices. Thus High Scope prepares disadvantaged children for elementary school. Majority of the children in Turkey begin elementary school without any preparation and they lack basic skills required for elementary education. Therefore High Scope can be useful for Turkey.